

[Dorte Bennedsen]

mæssigt ansvar, så vi sikrer, at den bæredygtige udvikling bliver gennemført i vort samfund. Hvis det er hoven, så må jeg erklære, at jeg er hoven. For jeg mener virkelig af hjertet, at vi har et ansvar, som vi ikke hidtil i tilstrækkeligt omfang har levet op til.

Lad mig så sige: Jeg glædede mig over hr. Ole Bernt Henriksens bemærkninger, og jeg er klar over, at hr. Ole Bernt Henriksen har sagt det før. Det synes jeg også er fint. Derfor beder jeg kun om én ting, som ikke er sket før, nemlig at hr. Ole Bernt Henriksen medvirker til, at der nu bliver politisk vilje til at handle – at vi får en industripolitik, og at vi får en trafikpolitik, der helt grundlæggende er præget af Brundtland-kommissionens bæredygtige udvikling.

Formanden:

Hr. Ole Bernt Henriksen for en kort bemærkning, og så skal vi til at tænke på at komme tilbage til talerrækken.

Ole Bernt Henriksen (KF):

I min bemærkning til fru Dorte Bennedsen var ordet »hoven« et biord, et adverbium, og ikke et tillægsord – jeg mener aldeles ikke, at fru Dorte Bennedsen er hoven – men jeg kan bare ikke forstå, hvad formålet er med at modsig mig, når jeg siger, at det også er den enkeltes personlige ansvar, og dermed antyde, at jeg ikke mener, at det er vores ansvar også. Det er jo ikke det, der ligger i det.

Imidlertid skal jeg ændre min bemærkning og sige, at den efter fru Dorte Bennedsens sidste bemærkning heroppe forekommer mig at være ganske overflødig. Vi er jo da helt enige om, at vi har et ansvar her, og det ved fru Dorte Bennedsen også godt at jeg mener.

Til hr. Knud Lind vil jeg sige, at jeg faktisk også har svært ved at høre, hvad hr. Knud Lind siger, når han står heroppe, så jeg forstår godt, at hr. Knud Lind måske kan have svært ved at høre den tale, jeg holdt, der nemlig var en ganske overordentlig udførlig og konkret tale i forhold til redegørelsen, men ikke i forhold til lovforslagene, som jeg med vilje sagde jeg ikke ville beskæftige mig med i dag, for det skal vi på torsdag.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal tilslutte mig den tak, som fru Dorte Bennedsen kom med, fordi ministeren med re-

degørelsen giver os lejlighed til at få en principdebat om principperne i lovreformen, inden vi for alvor tager fat med lugejernet på torsdag. Det er jo udtryk for en ændring i den måde, der laves miljøpolitik på herhjemme, at man som optakt til første behandling af en lang række love får en væsentlig redegørelsesdebat om hovedprincipperne.

Men der skete jo også ændringer, da miljøministeren tiltrådte embedet i juni 1988: Der blev dekretet en såkaldt lovpause. Dengang var der ikke ret mange af os, der egentlig havde megen forståelse for nødvendigheden af en lovpause, men det ville ministeren nu have. Og denne lovpause – det skal da ikke være nogen hemmelighed – har betydet ganske meget for de miljøpolitiske initiativer, som vi og andre er fremkommet med, fordi vi har ventet på de udspil, som ministeren sagde ville komme, når pausen var til ende.

Baggrunden for lovpausen var, at der jo i grunden var meget lidt, der, som ministeren udtrykte sig, var godt nok. I grunden lidt forunderligt, fordi den radikale indflydelse på miljøpolitikken igennem årene forud for den radikale miljøministers tiltræden jo unægtelig ikke havde været ganske usynlig.

Alligevel tror jeg, det er rigtigt, at betragtningerne fra dengang også i dag er holdbare. Jeg er enig, når ministeren siger, at der er tale om forringelser i miljøet, det er stadig ikke godt nok. Det, der nemlig navnlig manglede i miljølovgivningen, var det, man kunne kalde for de samfundsmæssige dimensioner – bredden i miljøsynet manglede.

Af den grund udarbejdede Socialistisk Folkeparti i øvrigt i løbet af efteråret og foråret 1986-87 et miljøpolitisk og naturpolitisk program, der skulle lægge grunden til omfattende ændringer i miljøpolitikken. I det program, som SF's landsmøde vedtog den 17. maj 1987, fastslog vi, at forholdet mellem produktion, kultur og natur skal ses som en helhed. Produktionen finder sted inden for de naturgivne betingelser og er nødt til at holde sig inden for de kredsløb og sammenhænge, der findes i naturen. Hvis vi lader hånt om det, bryder samfundets naturgrundlag sammen.

Konsekvenserne af disse betragtninger var opstilling af en række målsætninger, der skulle fremmes ved ressourcebesparelser, nedbringelse af affaldsmængderne og renere teknologi.